

Arrest

nr. 225 882 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 8 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een Nederlands minderjarig kind.

Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden later ingetrokken.

Op 14 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 20 mei 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 08/04/2019 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: [A.]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind, de genaamde [B.I.] (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15/12/1980.

Overwegene dat betrokkene op 20/03/2018 een veroordeling heeft opgelopen van 18 maanden met uitstel 3 jaar behalve VH door de correctionele rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen; slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen – mondeling of schriftelijk ; woonstschennis – met geweld, bedreigingen, braak; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met voorbedachten rade ;

Overwegende dat betrokkene op 23/12/2015 een veroordeling heeft opgelopen van 6 maanden gevangenis met 5 jaar probatie uitstel door de rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen;

Overwegende dat betrokkene op 18/06/2014 een veroordeling heeft opgelopen van 80 uur werkstraf (4 maanden vervangende gevangenis) door het Hof van Beroep van Antwerpen voor gewone diefstal.

Overwegende dat betrokkene op 20/12/2012 een veroordeling heeft opgelopen van 8 maanden gevangenis met uitstel 3 jaar voor 3/4 + 2 maanden gevangenis met uitstel 3 jaar voor 1/2 door de rechtbank van Luik voor gewone diefstal; vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijf.

Gelet uit de voorgaande feiten is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde;

Gelet dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat betrokkene een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Gelet op de gewelddadigheid waarvan betrokkene blijkt heeft gegeven, bestaat er een ernstig, reëel en actueel gevaar voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Gelet op het gewelddadige gedrag dat de betrokkene meerdere keren heeft tentoongespreid tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen, bestaat er een ernstig, actueel en reëel risico op een nieuwe inbreuk op de openbare orde.

Dient het verblijfsrecht geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Immers het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Betrokkene verblijft sedert maart 2011 in België. Hij werd namelijk op 09/03/2011 door de federale politie van regio Hasselt aangetroffen zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Op 24/05/2012 sluit hij de wettelijke samenwoning af met de genaamde ter [L.H.] van Nederlandse nationaliteit. Hij heeft met haar reeds een zoon, de genaamde [B.M.] geboren op 30/01/2012 die hij heeft erkent. Op 27/09/2013 treden ze in het huwelijk en wordt [B.I.] geboren op 18/10/2013. Op 28/06/2017 is de echtscheiding uitgesproken door de rechtbank.

Het feit dat betrokkene kinderen heeft in België, heeft hem er trouwens niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat de weigering van het verblijf een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er is een omgangsregeling met zijn kinderen geregeld bij eindvonnis van 05/01/2018 door de rechtbank van Hasselt, waarbij de kinderen primair verblijf behouden bij de moeder en secundair verblijf bij de vader (nl. in het weekend en op woensdagnamiddag). Daarnaast dient betrokkene maandelijks en per kind 125 euro onderhoudsgeld te betalen. Het hebben van een omgangsregeling met de kinderen is een zaak van Justitie, maar het toekennen van verblijfsrecht is een zaak van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit zijn twee aparte regelingen en het één sluit het ander niet uit. Bovendien heeft zo'n omgangsregeling slechts zin wanneer betrokkene zich ook aan deze afspraken kan houden. Ondertussen is duidelijk dat dit niet het geval is, want betrokkene wordt op 13/03/2019 opnieuw aangehouden door de politie omwille van een bevel tot gevangenneming en opgesloten in de gevangenis tot 12/04/2019. Bij zijn arrestatie (terug te vinden op het tarapformulier in zijn dossier) heeft betrokkene verklaard dat er geen belemmeringen zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat er geen elementen zijn betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven. Vreemde verklaring voor iemand die opeens het belang van zijn kind wel inroept wanneer hij opgesloten zit en de huidige aanvraag gezinshereniging laat indienen door zijn ex-vrouw bij volmacht op 08/04/2019. Bovendien zijn er geen bewijzen in zijn dossier terug te vinden waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk zich ontfemt over zijn kinderen, alsook het onderhoudsgeld betaalt.

Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind in België de vestiging heeft bekomen en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor uw kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw ex-vrouw en kinderen aan u in het buitenland.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Het zoontje zou in 2013 ernstig ziek zijn geweest, maar daar is recentelijk niets meer over vernomen.

Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, is hij België illegaal binnengekomen in maart 2011. Nadien heeft hij telkens tijdelijk verblijf bekomen wanneer hij een aanvraag gezinshereniging indiende en onder AI stond. De huidige aanvraag is de zesde aanvraag, de

voorgaande aanvragen werden allemaal geweigerd op basis van openbare orde. Sedert 24/10/2014 was hij afgevoerd uit het rijksregister met verlies verblijfsrecht en door de huidige aanvraag gezinshereniging stond hij opnieuw onder een tijdelijk verblijf. Voorheen verbleef hij dus illegaal in het land en hieruit kunnen geen rechten worden geput.

Wat betreft de economische situatie heeft betrokkene bij zijn arrestatie op 13/03/2019 (zie Tarapverslag in zijn dossier) verklaard dat hij geen bron van inkomsten heeft. Het is dus nog maar de vraag hoe hij het maandelijkse onderhoudsgeld voor zijn kinderen zal betalen. Indien hij wel over een inkomen zou beschikken, dat is het louter hebben van een tewerkstelling en het verwerven van een inkomen geenszins een beletsel voor het nemen van onderhavige beslissing. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvragen gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Ook dit wordt alweer bevestigd door het Tarapverslag van de arrestatie waarbij hij heeft verklaard dat er geen elementen zijn betreffende zijn gezondheid.

Zodoende wordt het verblijf in toepassing van artikel 43 geweigerd en dient het AI te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op de nauwe samenhang, worden beide middelen samen behandeld.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“De bestreden beslissing van verwerende partij is ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd. Daarnaast is ze niet genomen met alle beschikbare gegevens.

Dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat er geen schending van het hoger vernoemde middel.

Dat verwerende partij aanhaalt dat verzoeker reeds veelvuldig in gevangenschap heeft gezeten en door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schenden.

Dat verzoeker reeds geboet heeft voor deze vroegere veroordelingen.

Dat er dus niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact gezien verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn daden reeds opnam.

Dat verwerende partij dus bepaalde elementen veronachtzaamd heeft bij het nemen van de bestreden beslissing.

[...]

Dat in elk geval de link van het eerste middel met art. 8 EVRM niet miskend mag worden. Dat verwerende partij geen belangenafweging deed in het kader van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft twee Nederlandse kinderen, te weten [B.M.] en [I.].

Dat er een omgangsregeling dd. 5/01/2018 werd vastgelegd door de Familierechtbank te Hasselt waarbij verzoeker zijn kinderen in het weekend en woensdagnamiddag bij zich heeft, te weten 3 dagen van de week.

Dat er door verwerende partij wordt gesteld dat niet blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen aangezien de moeder van de kinderen aanwezig is.

Dat deze stelling flagrant indruist tegen het belang van de twee kinderen die zowel hun moeder als vader nodig hebben in hun ontwikkeling. Daarenboven ziet verzoeker de kinderen heden minstens driemaal per week. Tevens minacht verwerende partij door deze stelling het vonnis en de daarbij horende rechtsmacht van de Familierechtbank te Hasselt die het weldegelijk nodig acht dat verzoeker actief deel uitmaakt van het leven van de kinderen.

Dat verwerende partij stelt dat de kinderen en partner van verzoeker hem occasioneel kunnen bezoeken.

Dat de stellingen van verwerende partij hieromtrent volkomen onredelijk zijn en een flagrante schending van art. 8 EVRM en het belang van het kind uitmaken.

Volgens verwerende partij is verzoeker 'genoeg' vader als hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn kinderen en zijn kinderen occasioneel ziet.

Dit wil in de praktijk zeggen dat verzoeker zijn kinderen ongeveer éénmaal per jaar zal kunnen zien, aangezien de moeder van de kinderen voltijds werkt en de kinderen naar school gaan, het gezinsbudget heeft niet voldoende ruimte om vaak op-en-af te reizen naar Algerije.

Dat verzoeker zijn vaderschap op alle vlakken wil opnemen, dus zowel financieel, als actief betrokken zijn bij de opvoeding van zijn kinderen. Dit gaat niet als hij zijn kinderen niet regelmatig ziet.

Dat een verandering van hun vader driemaal per week zien, naar éénmaal per jaar een traumatische ervaring zou uitmaken voor [M.] en [I.], die beiden erg gesteld zijn op hun papa.

Dat communicatie via 'moderne communicatiemiddelen' een fysiek en regelmatig contact met een ouder niet kunnen vervangen.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

3.1.2. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

3.1.3.1. De verzoekende partij dient op 8 april 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlands minderjarig kind. In de bestreden beslissing wordt het verblijf van meer dan drie maanden echter geweigerd op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

[...]”.

Uit deze wetsbepalingen blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigeren is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken Unieburger een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigeren ten aanzien van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door deze Unieburger opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze Unieburger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de minister dat de verzoekende partij reeds meerdere malen werd veroordeeld en somt deze veroordelingen op, alsook de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld. De gemachtigde van de minister stelt dat, gelet op deze feiten, het redelijk is te stellen dat het gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde. Hij wijst ook op de terugkerende aard van het misdadig gedrag van de verzoekende partij, waaruit volgens hem legitiem kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Gelet op de gewelddadigheid waarvan de verzoekende partij blijkt heeft gegeven, alsook het gewelddadig gedrag tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen, stelt de gemachtigde van de minister dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Hij weigert dan ook het verblijfsrecht op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. De gemachtigde van de minister wijst er nog op dat het verblijf van de verzoekende partij omwille van haar persoonlijk gedrag en om redenen van openbare orde ongewenst is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij reeds meerdere malen veroordeeld werd. Zij stelt echter dat zij geboet heeft en dat er bijgevolg niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact, gezien zij de verantwoordelijkheid voor haar daden heeft opgenomen.

De kritiek van de verzoekende partij doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd omtrent het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en dit op basis van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Op 20 december 2012 werd de verzoekende partij immers veroordeeld voor gewone diefstal en voor onwettig verblijf in het Rijk. Op 18 juni 2014 werd zij opnieuw veroordeeld voor een gewone diefstal. Op 23 december 2015 werd de verzoekende partij veroordeeld voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen en op 20 maart 2018 werd zij veroordeeld voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen, voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, voor bedreigingen – mondeling of schriftelijk, woonstschennis – met geweld, bedreigingen, braak en voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met voorbedachten rade. Gelet op het feit dat de verzoekende partij in 2012, 2014, 2015 en in 2018 veroordeeld werd, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de minister stelt dat zij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, gezien de terugkerende aard van de misdadige feiten. Daarenboven werd de verzoekende partij in 2015 en 2018 voor gelijkaardige feiten veroordeeld, namelijk voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Echter blijkt dat de feiten waarvoor de

verzoekende partij in 2018 werd veroordeeld ernstiger zijn dan de feiten waarvoor zij werd veroordeeld in 2015. Zo gaat het immers ook over opzettelijke slagen met voorbedachten rade en over opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, alsook over bedreigingen en woonstschennis – geweld, bedreigingen, braak. Aldus nemen de feiten die de verzoekende partij pleegt duidelijk in ernst toe. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat – louter omdat zij voor deze feiten heeft geboet – de gemachtigde van de minister niet dienstig naar haar persoonlijk gedrag kan verwijzen om te stellen dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat voor de openbare orde.

3.1.3.2. De verzoekende partij betoogt verder dat er geen belangenafweging is gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar twee minderjarige kinderen, die in België wonen en beiden de Nederlandse nationaliteit bezitten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beroept zich op haar gezinsleven met haar twee minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt deze gezinsband niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door

vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De verzoekende partij stelt dat er geen belangenafweging is gemaakt. Zij wijst erop dat zij twee minderjarige kinderen heeft en dat er een omgangsregeling werd vastgelegd door de Familierechtbank te Hasselt waarin wordt gesteld dat de kinderen in het weekend en op woensdagnamiddag bij de verzoekende partij verblijven.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij:

“Het feit dat betrokkene kinderen heeft in België, heeft hem er trouwens niet van weerhouden strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat de weigering van het verblijf een inmenging uitmaakt in zijn privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er is een omgangsregeling met zijn kinderen geregeld bij eindvonnis van 05/01/2018 door de rechtbank van Hasselt, waarbij de kinderen primair verblijf behouden bij de moeder en secundair verblijf bij de vader (nl. in het weekend en op woensdagnamiddag). Daarnaast dient betrokkene maandelijks en per kind 125 euro onderhoudsgeld te betalen. Het hebben van een omgangsregeling met de kinderen is een zaak van Justitie, maar het toekennen van verblijfsrecht is een zaak van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit zijn twee aparte regelingen en het één sluit het ander niet uit. Bovendien heeft zo'n omgangsregeling slechts zin wanneer betrokkene zich ook aan deze afspraken kan houden. Ondertussen is duidelijk dat dit niet het geval is, want betrokkene wordt op 13/03/2019 opnieuw aangehouden door de politie omwille van een bevel tot gevangenneming en opgesloten in de gevangenis tot 12/04/2019. Bij zijn arrestatie (terug te vinden op het tarapformulier in zijn dossier) heeft betrokkene verklaard dat er geen belemmeringen zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat er geen elementen zijn betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie- en gezinsleven. Vreemde verklaring voor iemand die opeens het belang van zijn kind wel inroept wanneer hij opgesloten zit en de huidige aanvraag gezinshereniging laat indienen door zijn ex-vrouw bij volmacht op 08/04/2019. Bovendien zijn er geen bewijzen in zijn dossier terug te vinden waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk zich ontfemt over zijn kinderen, alsook het onderhoudsgeld betaalt.

Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind in België de vestiging heeft bekomen en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor uw kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat u financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw ex-vrouw en kinderen aan u in het buitenland.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Het zoontje zou in 2013 ernstig ziek zijn geweest, maar daar is recentelijk niets meer over vernomen."

Uit de bewoordingen van de synthesesmemorie blijkt ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van deze afweging van haar gezinsleven, aangezien zij ingaat op de concrete motieven.

Zo betoogt zij dat de motieven in de bestreden beslissing flagrant indruisen tegen het hoger belang van het kind, daar zij zowel hun moeder als vader nodig hebben in hun ontwikkeling. Bovendien stelt zij dat de verwerende partij het vonnis van de Familierechtbank te Hasselt minacht, die het nodig acht dat zij actief deel uitmaakt van het leven van haar kinderen.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de omgangsregeling, doch dat hij erop wijst dat er geen enkel bewijsstuk in het administratief dossier zit waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich ook daadwerkelijk houdt aan deze omgangsregeling en dat zij zich dus ontfemt over de kinderen en ook alimentatie betaalt. De verzoekende partij laat na om hier op in te gaan. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat in het administratief dossier er zich inderdaad geen documenten of stukken bevinden, die kunnen dienen als een begin van bewijs van een daadwerkelijke band tussen de minderjarige kinderen en de verzoekende partij. Ook heeft de verzoekende partij dergelijke stukken niet neergelegd bij haar verzoekschrift of synthesesmemorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing kadert in de aanvraag van de verzoekende partij om gezinshereniging te verkrijgen met haar minderjarig kind. Bijgevolg is het aan de verzoekende partij om elk nuttig document in het kader van deze procedure voor te leggen aan het bestuur. Door louter in de huidige procedure te stellen dat de verzoekende partij haar kinderen drie dagen per week ziet en dat zij financieel bijdraagt, zonder hiervan enig begin van bewijs voor te leggen, is dan ook onvoldoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij op alle vlakken een vader wil zijn voor de kinderen en dat dit niet gaat als zij de kinderen niet regelmatig ziet. Zij stelt dat het onredelijk is dat er wordt gemotiveerd dat de kinderen haar occasioneel kunnen bezoeken in Algerije. Zij wijst er immers op dat de moeder van de kinderen voltijds werkt, dat de kinderen school volgen en dat het gezinsbudget onvoldoende is om regelmatig over en weer te reizen naar Algerije. Een dergelijk situatie, waarin er wordt afgestapt van drie dagen per week naar eenmaal op een jaar, zal, volgens de verzoekende partij, een traumatische ervaring zijn voor de kinderen. Zij betoogt nog dat 'moderne communicatiemiddelen' een fysiek en regelmatig contact met de kinderen niet kan vervangen.

De Raad kan enkel vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij niet ondersteund wordt door enig begin van bewijs. Bovendien gaat de verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbij dat, hoewel het gezinsleven niet wordt betwist, de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing aangeeft dat er geen duidelijkheid bestaat over de daadwerkelijke band van de verzoekende partij met de kinderen. Uit het administratief dossier kan niet worden afgeleid in welke mate de omgangsregeling, waarop de verzoekende partij zich beroept, werkelijk wordt uitgevoerd. Zoals de gemachtigde van de minister stelt, zijn er geen stukken die aantonen dat de verzoekende partij zich ontfemt over de kinderen, zowel op affectief als op financieel vlak.

De verzoekende partij toont verder niet dat haar ex-echtgenote niet in staat is om alleen voor de kinderen te zorgen, alsook niet dat het mogelijk is dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst financieel bijdraagt. Tevens betwist zij niet dat de kinderen geen speciale noden hebben, die de aanwezigheid van de verzoekende partij zou rechtvaardigen.

Gelet op voorgaande bespreking, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar gezinsleven, dan wel met het hoger belang van het kind. In de bestreden beslissing is er immers uitgebreid gemotiveerd waarom *in casu* het belang van de samenleving, gelet op de redenen van openbare orde, harder doorwegen dan het belang van het gezinsleven van de verzoekende partij. Tevens heeft de gemachtigde van de minister nagegaan op welke wijze de kinderen nog contact kunnen hebben met de verzoekende partij, zodat hun belangen niet geschaad worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.3. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Tevens wordt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

3.1.4. De verzoekende partij heeft in haar middelen nog de schending aangehaald van de artikelen 40*bis*, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij laat echter na om deze aangevoerde schendingen concreet uiteen te zetten.

Een algemene verwijzing naar enkele bepalingen zonder verder uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing concreet worden geschonden, is onvoldoende om te kunnen spreken van een daadwerkelijk rechtsmiddel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van de middelen is dan ook onontvankelijk.

3.1.5. De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS